

ПРЕДИСЛОВІЕ.

Сичкытъ Законовѣдцы съгласно опредѣляють Закона като олицетвореніе на правдата. А най опредѣленныйтъ образъ на бытіето на правдата въ отношеніе къмъ нравственнытъ сѣщества представля са чрѣзъ понятіята на правата и на обязанпоститѣ. На основаніе на туй, правата и обязанноститѣ може да са глѣдаты като самото съдържаніе на Закона, на което той служи за форма.

Понятіето за правдата е много ранно въ челоувѣческыя родъ, почти съврременно съ появиеніето на челоувѣка на земята; но челоувѣцитѣ и общества въ разны эпохы различно сж си представляли идеята за правдата, а по слѣдствие на туй различно сж разумѣвали своитѣ права и обязанности.

Съ теченіето на вѣковѣтъ и съ постепенното усѣвършенствуваніе на общественныя животъ понятіята за правдата, за правата и за обязанноститѣ, постоянно сж са измѣнявали и доближавали до истинныя си смислъ.

Неоспорима е еще и тѣзи истинна, че челоувѣцитѣ преди да имать писменны законы, служили сж са въ челединскыя си и общественъ животъ отъ обычаи и навикновенія, които обычаи и навикновенія най много сж послужили за матеріалъ на Законодателитѣ какъто у древнытъ тѣи и у новытъ народы; ето причината заради която и днесъ Законодателитѣ при съставленіето на общытъ Законы не пропущать изъ видъ никога обычаитѣ, нравытъ, характера и преданіята на обществото или на народа за които тѣ съчиняватъ Законы. Защото подѣ